

Sygn. akt VII U 726/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2017 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Włodzimierz Czechowicz

Protokolant: Paulina Filipkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 grudnia 2017 r. w Warszawie

sprawy A. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę

na skutek odwołania A. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 22 maja 2017 roku oraz z dnia 22 czerwca 2017 roku znak: (...)

1. zmienia zaskarżone decyzje z dnia 22 maja 2017 roku oraz z dnia 22 czerwca 2017 roku znak: (...) w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu A. L. prawo do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych od dnia 1 kwietnia 2017 roku;
2. nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt VII U 726/17

UZASADNIENIE

A. L. wniósł w dniu 13 czerwca 2017r. odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 22 maja 2017r. znak: (...), wnosząc o dodatkowe wyjaśnienie w kwestii jego pracy w gospodarstwie rolnym rodziców w okresie od 11 stycznia 1973r. do 2 sierpnia 1974r. Odwołujący wyjaśnił, że w powyższym okresie pracował w gospodarstwie rolnym rodziców w pełnym etacie, a większość czynności wykonywał sam, gdyż jego ojciec był alkoholikiem, a matka nie była w pełni sprawna fizycznie. Ponadto odwołujący dokładnie opisał wykonywane w tym czasie na rzecz gospodarstwa czynności wskazując, że praca była bardzo ciężka, gdyż wszystkie prace były wykonywane ręcznie (odwołanie k. 2-7 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 29 czerwca 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania A. L.

na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. Uzasadniając swoje stanowisko organ rentowy wskazał, że odwołujący nie spełniał na dzień 1 stycznia 1999r. warunku posiadania stażu pracy wynoszącego 25 lat, lecz udowodnił jedynie 24 lata, 1

miesiąc i 25 dni. Po wniesieniu odwołania przez A. L., w związku z przedłożeniem dodatkowych dokumentów, organ rentowy ponownie rozpatrywał jego uprawnienia do emerytury w oparciu o art. 184 w zw. z art. 32 ustawy emerytalnej, po czym decyzją z dnia 22 czerwca 2017r. ponownie odmówił mu prawa do tego świadczenia z powodu nieudowodnienia okresu 25 lat oraz nieudokumentowania 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy wskazał również, że nie uwzględnił okresu pracy odwołującego w gospodarstwie rolnym rodziców, gdyż przedłożone dokumenty i zeznania świadków budziły wątpliwości w zakresie wymiaru czasu pracy, a także okresu pracy w warunkach szczególnych w (...)", gdyż przedłożone przez odwołującego świadectwo pracy nie spełnia warunków formalnych (odpowiedź na odwołanie k. 12 a.s.).

W dniu 26 lipca 2017r. A. L. odwołał się również od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 czerwca 2017r., wnosząc o jej zmianę i przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury (informacja z ZUS k. 32 a.s., odwołanie z 26.07.2017r. w aktach rentowych).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. L., urodził się w dniu (...) Odwołujący mieszkał w gospodarstwie rolnym swojej matki H. L. położonym w K. przy ul. (...). Gospodarstwo miało powierzchnię 0,5071 ha, obejmowało zabudowania gospodarcze oraz działki uprawne. Odwołujący mieszkał tam wraz z matką, ojcem W. L. oraz siostrą B. L. (informacje o dacie i miejscu urodzenia – okoliczność bezsporna, zaświadczenie ze Starostwa Powiatowego w W. k. 13 a.r., poświadczenie o adresach i okresach zameldowania k. 14 a.r. tom II).

W okresie od 11 stycznia 1973r. do 2 sierpnia 1974r. A. L. pracował w gospodarstwie rolnym swojej matki. W gospodarstwie znajdowała się obora ze zwierzętami, hodowano tam świnię, króliki i kury, był tam również sad z drzewami oraz tereny uprawne. Odwołujący zajmował się obrządkiem zwierząt i uprawą warzyw na polu, bielił i okopywał drzewka, wykonywał również inne prace gospodarcze takie jak noszenie wody ze studni, sprzątanie i odśnieżanie. Większość prac odwołujący wykonywał sam, gdyż jego ojciec cierpiał na chorobę alkoholową i nie był zainteresowany pracą w gospodarstwie, a siostra w tym czasie mieszkała w internacie. W pracach czasem pomagała mu matka, jednakże rzadko, gdyż była częściowo niesprawna fizycznie – nie miała trzech palców jednej ręki. Gospodarstwo nie posiadało żadnych maszyn, odwołujący wszystkie prace wykonywał ręcznie lub przy użyciu narzędzi, czasami pożyczał od sąsiadów konia do pracy w gospodarstwie. Brał od sąsiadów obierki ziemniaków na karmę dla zwierząt, w zamian za co pomagał im przy ich pracy (zeznania świadków M. M. k. 46 a.s. i A. K. k. 47 a.s., zeznania odwołującego k. 40 a.s., pisemne zeznania świadków i oświadczenia odwołującego k. 9-11 a.r. tom II).

W powyższym okresie odwołujący uczęszczał do szkoły zawodowej w T.. Do szkoły dojeżdżał pociągiem, dojazd zajmował około kilkunastu minut. Nauka trwała od godziny 8:00 do 12:00 lub 13:00. Odwołujący wykonywał pracę w gospodarstwie zarówno przed udaniem się do szkoły, w godzinach od 6:00 do 7:30, a także po powrocie ze szkoły, w godzinach od 13:30 do 20:00. Liczba godzin i zakres pracy odwołującego zmieniały się w ciągu roku, najwięcej pracy było w okresie wiosennym i letnim, a najmniej w zimie, przy czym odwołujący pracował przynajmniej 5 godzin dziennie (zeznania świadków M. M. k. 46 a.s. i A. K. k. 47 a.s., zeznania odwołującego k. 40 i 47-48 a.s., pisemne zeznania świadków i oświadczenia odwołującego k. 9-12 a.r. tom II).

Po ukończeniu szkoły zawodowej A. L. uzyskał tytuł technika szlifierza i podjął pracę w (...) w W. (dalej również jako (...)), gdzie pracował w okresie od 1 lipca 1975r. do 30 listopada 1990r. W tym okresie odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracował na stanowisku szlifierza, zajmował się ręcznym i maszynowym szlifowaniem metali oraz ich obróbką (zeznania odwołującego k. 47-48 a.s., dokumentacja w aktach osobowych odwołującego, zaświadczenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach k. 23 a.s., zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 24-25 a.s.).

W dniu 25 kwietnia 2017r. A. L. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziale w W. wniosek o emeryturę (wniosek k. 1-3 a.r. tom II).

Po rozpoznaniu wniosku organ rentowy wydał w dniu 22 maja 2017r. decyzję znak: (...), na podstawie której odmówił odwołującemu prawa

do wcześniejszej emerytury wskazując, że nie został udokumentowany 25-letni okres składkowy i nieskładkowy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że nie uwzględnił okresu pracy odwołującego w gospodarstwie rodziców od 11 stycznia 1973r. do 2 sierpnia 1974r., gdyż przedłożone dokumenty budzą wątpliwości co do wiarygodności wykonywania pracy stale i w pełnym wymiarze pracy. organ rentowy uznał i stwierdził w decyzji, że od przepracował 15 lat 5 miesięcy w warunkach szczególnych (decyzja ZUS z 22.05.2017r. k. 17 a.r. tom II).

A. L. odwołał się od powyższej decyzji organu rentowego, załączając

do odwołania dodatkowe dokumenty na potwierdzenie okresów zatrudnienia. Na skutek odwołania organ rentowy ponownie rozpatrzył sprawę odwołującego. W efekcie podjętych działań (również w trybie nadzoru Departamentu Świadczeń Emerytalno-Rentowych - pismo z dnia 20 czerwca 2017 roku) organ rentowy wydał w dniu 22 czerwca 2017r. kolejną decyzję, na podstawie której ponownie odmówił odwołującemu prawa do wcześniejszej emerytury uwagi na nieudowodnienie 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego oraz 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że nie uwzględnił okresu pracy odwołującego w gospodarstwie rolnym rodziców z tych samych powodów, co wcześniej. Decyzja ta (odmiennie od poprzednie) nie uwzględniła okresu pracy od 1 lipca 1975r. do 30 listopada 1990r. w (...), gdyż świadectwo pracy nie spełnia warunków formalnych (odwołanie k. 2-7 a.s., pisma wewnętrzne ZUS k. 23-24 a.r., decyzja ZUS z 22.06.2017r. k. 27 a.r. tom II).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zebranych w sprawie dowodów z dokumentów oraz zeznań świadków, a także na podstawie zażądanych akt osobowych odwołującego się. Dowody te nie budziły zastrzeżeń co do ich wiarygodności i nie były kwestionowane przez strony postępowania, toteż Sąd dał im wiarę

w całości. Uwzględniając akta osobowe odwołującego udostępnione przez (...)

w W. Sąd oparł się przede wszystkim na dokumentach zawierających informacje

o stanowisku, na jakim odwołujący pracował. Zeznania M. M. i A. K. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Świadkowie ci przez wiele lat mieszkali

w najbliższym sąsiedztwie gospodarstwa rolnego matki odwołującego, toteż byli naocznymi świadkami wykonywanej przez odwołującego pracy w gospodarstwie rolnych rodziców Świadkowie w zgodny i konsekwentny sposób potwierdzili zakres i rodzaj wykonywanych przez odwołującego się czynności, ich specyfikę oraz czas niezbędny na ich wykonywanie. Ponadto Sąd dał wiarę zeznaniom odwołującego, gdyż nie budziły zastrzeżeń co do ich prawdziwości, a nadto zeznania te były zbieżne z dokumentacją zawartą w aktach osobowych odwołującego się. Sąd uwzględnił również zeznania informacyjne odwołującego złożone na rozprawie w dniu 13 października 2017r. (k. 39-40 a.s.), gdyż odwołujący podtrzymał je podczas przesłuchania na kolejnej rozprawie i znajdowały one oparcie w zeznaniach świadków.

W tych okolicznościach Sąd uznał zebrany materiał dowodowy za wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania A. L. od skarżonych decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych były zasadne i skutkowały ich zmianą.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie było ustalenie, czy odwołujący spełnia przesłanki uzyskania wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Regulacje w tym zakresie zawiera przede wszystkim przepis art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017r. poz. 1383 ze zm. – dalej również jako ustawa emerytalna), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po

dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury
- 2) w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn, oraz
- 3) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do Otwartego Funduszu Emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w Otwartym Funduszu Emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Wykaz prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze został ściśle określony w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. nr 8 poz. 43 – dalej również jako „rozporządzenie z 7 lutego 1983r.”). Na wykazach prac zawartych we wskazanym rozporządzeniu, nie kończą się jednak ograniczenia dotyczące uprawnień z tytułu wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Aby daną pracę uznać za wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, pracownik musi ją wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy. Dodatkowo, zgodnie z treścią powołanego rozporządzenia, aby mężczyzna mógł nabyć prawo do emerytury powinien:

- 1) posiadać 25-letni okres zatrudnienia, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia);
- 2) wykonywać pracę wymienioną w wykazie A (Prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego), będącym załącznikiem do rozporządzenia;
- 3) osiągnąć wiek emerytalny wynoszący 60 lat (§ 4 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia) oraz być zatrudnionym przez co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach (§ 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia).

W niniejszej sprawie Zakład Ubezpieczeń Społecznych dwukrotnie odmówił przyznania odwołującemu prawa do wcześniejszej emerytury, gdyż w jego ocenie nie spełnił on przesłanek stażu pracy (okresów składkowych i nieskładkowych) w wymiarze 25 lat oraz 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy zakwestionował możliwość uwzględnienia okresu pracy odwołującego w gospodarstwie rolnym rodziców od 11 stycznia 1973r. do 2 sierpnia 1974r. jako okresu uzupełniającego oraz okresu od 1 lipca 1975r. do 30 listopada 1990r. w (...) w W. jako okresu pracy w warunkach szczególnych powołując się na braki formalne i niespójność dokumentacji przedłożonej przez odwołującego. Kwestie pozostałych przesłanek nie były sporne, tym samym w niniejszej sprawie Sąd rozważał, czy wymienione wyżej okresy mogą zostać zaliczone na poczet prawa odwołującego do wcześniejszej emerytury.

W postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych w sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe prowadzenie dowodu z zeznań świadków lub z przesłuchania stron

nie podlega żadnym ograniczeniom. Według art. 473 § 1 k.p.c. w postępowaniu w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przed sądem przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu z zeznań świadków i z przesłuchania stron.

Ten wyjątek od ogólnych zasad, wynikających z art. 247 k.p.c., sprawia, że każdy istotny fakt (np. taki, którego ustalenie jest niezbędne do przyznania ubezpieczonemu prawa

do wcześniejszej emerytury), może być dowodzony wszelkimi środkami dowodowymi,

które sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe (zob. wyrok Sądu Najwyższego

z 4 października 2007r. I UK 111/07). Oznacza to, że w postępowaniu przed sądami pracy

i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być wprawdzie udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, jednakże zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień oraz wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga dowodów nie budzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 9 stycznia 1998r. II UKN 440/97 i z 4 lipca 2007r. I UK 36/07, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 30 października 2013r., III AUa 269/13). Kierując się prezentowanym wyżej poglądami orzecznictwa Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe w oparciu o dokumentację osobową odwołującego oraz zeznania świadków na podstawie których stwierdził, że przyjęte przez organ rentowy stanowisko co do braku spełnienia przez odwołującego przesłanek do wcześniejszej emerytury było niezasadne.

Przede wszystkim Sąd nie podzielił zastrzeżeń organu rentowego w zakresie wykonywania przez odwołującego pracy w gospodarstwie rolnym rodziców na przełomie lat 1973-1974. Z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego wynika, że odwołujący ze względu

na sytuację rodzinną i ekonomiczną praktycznie sam prowadził należące do jego rodziców gospodarstwo. Świadkowie potwierdzili, że odwołujący wykonywał wszystkie czynności związane z prowadzeniem gospodarstwa, takie obrządek zwierząt hodowlanych, dbanie o sad oraz uprawę ziemi, podkreślali również jego pracowitość i zaangażowanie w pracę oraz to,

że praca zajmowała odwołującemu większą część dnia. Z kolei fakt, że odwołujący w tym czasie uczęszczał do szkoły zawodowej w miejscowości T. nie stoi

na przeszkodzie uznaniu, że praca odwołującego była wykonywana w mniejszym niż co najmniej 4 godziny dziennie wymiarze. Odwołujący zeznał bowiem, co potwierdzili świadkowie, że szkoła nie była znacznie oddalona od miejsca jego zamieszkania, a podróż do szkoły oraz powrót z niej zajmował mu do 30 minut, odwołujący zaś wykonywał prace w gospodarstwie zarówno przed udaniem się do szkoły, jak i po powrocie do domu. Zdaniem Sądu należało również mieć na uwadze specyfikę prac wykonywanych w gospodarstwie rolnym, których natężenie oraz ilość obowiązków z nimi związanych jest zmienna w zależności od pór roku i pogody. Stała praca w gospodarstwie rolnym nie polega na codziennym wykonywaniu czynności rolniczych, co ze względu na rozmiar gospodarstwa lub rodzaj produkcji rolnej może nie być w pewnych okresach konieczne, lecz polega na gotowości do wykonania pracy rolniczej, jeżeli sytuacja tego wymaga. Dlatego wymogiem do uznania danej pracy jako pracy w gospodarstwie rolnym jest zamieszkiwanie w jego pobliżu, co zapewnia dyspozycyjność osoby pracującej w tym gospodarstwie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lipca 2001 r. II UKN 460/00). Z tych też względów Sąd Okręgowy uznał, że okres pracy w gospodarstwie rolnym w okresie od 11 stycznia 1973r. do 2 sierpnia 1974r. podlega zaliczeniu do ogólnego stażu pracy odwołującego jako okres uzupełniający w myśl art. 10 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej. Na tle ustalonego stanu faktycznego nie ulegało bowiem wątpliwości, że praca świadczona przez odwołującego charakteryzowała się bowiem stałością i dyspozycyjnością, zaś okoliczności, w jakich praca ta była wykonywana – wielkość gospodarstwa, samodzielne wykonywanie obowiązków przez odwołującego, konieczność pracy ręcznej – wskazują, że odbywała się w wymiarze co najmniej 4 godzin dziennie.

Sąd Okręgowy nie podzielił również stanowiska organu rentowego w zakresie nieudowodnienia pracy w szczególnych warunkach w okresie zatrudnienia odwołującego się w (...) w W. od 1 lipca 1975r. do 30 listopada 1990r. Na podstawie uzyskanych w toku postępowania akt osobowych odwołującego Sąd ustalił, że odwołujący w tym okresie wykonywał pracę szlifierza. Wynika to m. in. z załączonych do akt osobowych informacji o stawce zaszeregowania oraz innej dokumentacji kadrowej, a także z zeznań odwołującego, który wskazał, że nie wykonywał innych czynności niż związane ze szlifowaniem ręcznym lub maszynowym, co pozwala uznać, że prace te wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Praca na stanowisku szlifierza jest zgodna z pracą określoną w poz. 78 dział III (w hutnictwie i przemyśle metalowym) wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia z 7 lutego 1983r. – szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne. Co prawda w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wystawionego przez (...) w W. błędnie wskazano stanowisko odwołującego jako zgodne z punktem 1 „biaksiarz”, zamiast z punktem 6, tj. „szlifierz, krajacz metali tarczą ścierną”, jednakże zdaniem Sądu okoliczność ta, w obliczu zebranego materiału dowodowego, nie przesądza o braku szczególnego charakteru wykonywanych przez niego czynności. W załączniku nr 1 do zarządzenia Nr 3

Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. Ministra Gospodarski z 1985r. nr 1 poz. 1), na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach, uprawniające do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej, wymienione we wspomnianym wyżej wykazie A, pod pozycją 78 dot. prac związanych ze szlifowaniem lub ostrzeniem wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowaniem mechanicznym, wymieniono takie stanowiska jak: 1) biaksiarz, 2) docieracz maszynowy, 3) nacinacz pilników, 4) ostrzarz, 5) polerowacz, 6) szlifierz, krajacz metali tarczą ścierną, oraz 7) ślusarz - wyrównywacz tarcz szlifierskich. Pracodawca, być może na skutek pomyłki, wskazał inne stanowisko niż to, które odwołujący zajmował, nie zmienia to jednak faktu, że praca szlifierza również została wymieniona w powyższym załączniku, samo zaś wspomniane świadectwo pracy nie było jedynym dowodem, który potwierdzał charakter zatrudnienia odwołującego w powyższym, spornym okresie, okoliczności te wynikały bowiem z przedłożonych w toku procesu dowodów z dokumentów i zeznań odwołującego.

Na tej podstawie Sąd Okręgowy ustalił, że odwołujący spełnia przesłanki konieczne do uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury w myśl art. 184 w zw. z art. 32 ustawy emerytalnej. Okres pracy w gospodarstwie rolnym rodziców wynosi 1 rok, 6 miesięcy i 22 dni, co po doliczeniu go do stażu pracy odwołującego, ustalonego przez ZUS w wymiarze 24 lat, 1 miesiący i 25 dni, jako okresu uzupełniającego na zasadach przewidzianych w art. 10 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy emerytalnej prowadzi do uzyskania łącznego stażu pracy w wymiarze ponad 25 lat. Z kolei zakwalifikowanie okresu zatrudnienia odwołującego w(...) w W. jako okres pracy w warunkach szczególnych prowadzi do stwierdzenia, że odwołujący legitymuje się stażem pracy w szczególnych warunkach w wymiarze ponad wymagane 15 lat.

Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że skoro organ rentowy nie kwestionował spełnienia przez odwołującego pozostałych warunków niezbędnych do uzyskania wcześniejszej emerytury, decyzje odmawiające prawa do świadczenia podlegały zmianie. Poprzez przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury. Z tych też względów Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił skarżone decyzje organu rentowego i uwzględniając datę złożenia wniosku przyznał A. L. zgodnie z art. 129 ustawy emerytalnej prawo do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych.

W punkcie 2 wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej o braku odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Dokonanie ustaleń w zakresie możliwości zaliczenia spornych okresów pracy w gospodarstwie rolnym i zatrudnienia w warunkach szczególnych było możliwe dopiero na etapie niniejszego postępowania odwoławczego, gdyż Sąd dysponował pełniejszym materiałem dowodowym, obejmującym m. in. zeznania świadków (choć zeznania złożone przez świadków w Inspektoracie w W. były w istocie zbieżne z zeznaniami złożonymi przed Sądem) oraz dokumentację osobową odwołującego. Organ rentowy, na dzień wydania zaskarżonej decyzji, takich dowodów nie posiadał, tym samym w ocenie Sądu, nie sposób było przypisać organowi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu odwołującemu prawa do wcześniejszego świadczenia emerytalnego.

SSO Włodzimierz Czechowicz

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

(...)